

[Stetter.]

over for en betragtning om tabet for statskassen må jeg anføre, at vi i kraft af vægtafgiften på motorkøretøjer, registreringsafgiften af motorkøretøjer m. v., afgift af benzin, afgift af ansvarsforsikringer for motorkøretøjer, i finansåret 1976-77 regner med at få en indtægt på 6,5 mia kr. Det er over for dette tal, vi skal se dette forslag, som jo kun er en detalje, men en detalje, som betyder en hel del for de mennesker, der er tvunget til at køre i bil.

Jeg må også henvise til det dokumentationsmateriale vedrørende motorbeskatning, som vi har modtaget fra Automobilimportørernes Sammenslutning og fra Danmarks Automobil-Forhandler-Forening. Der er mange gode oplysninger i dette materiale, og vi kan se nærmere på de oplysninger i udvalget. Jeg skal kun gøre opmærksom på, at en personbil, som repræsenterer en afgiftspiglig værdi af 35.000 kr., får pålagt en indregistreringsafgift på 46.750 kr., således at vi i kraft af denne store afgift kommer op på 81.750 kr. for et sådant motorkøretøj, en ganske almindelig bil.

Jeg kan takke for modtagelsen af dette forslag. Jeg er enig med de ordførere, som har sagt, at vi naturligvis kan forhandle beløbet i udvalget, men det har ikke været ændret siden maj-juni 1968, og der er sket uendelig meget siden. Jeg håber, at vi kan finde et flertal for en forhøjelse, og vi mener altså, de 85.000 kr. er rimeligt, men kan vi ikke få flertal for det, så må vi jo tage det flertal, vi kan få, for et mindre beløb.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskatning af pensionsordninger m. v. [af Stetter m. fl.].

(Lovforslag nr. 150. Fremsat 16/1 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det forslag, det konservative folkeparti her fremsætter, går ud på at forhøje fradragsgrensen for forskellige forsikringsudgifter og indskud på børneopsparingskonto m. v. fra 3.000 kr. til 5.000 kr.

I bemærkningerne til lovforslaget er det anført, at de provenumæssige virkninger må antages at blive forholdsvis beskedne. Desværre er det ikke muligt at foretage nogen egentlig beregning af provenutabet, men det betyder bestemt ikke, at der ikke bliver tale om et betydeligt millionbeløb. Det må antages, at en forhøjelse af 3.000 kr.s grænsen fortrinsvis ville blive udnyttet af de skatteydere, der i forvejen har udnyttet 3.000 kr.s grænse fuldt ud, og i 1976 vil det sandsynligvis dreje sig om ca. 160.000 personer. Tænker man sig, at alle disse personer straks ville benytte den foreslåede adgang til at fradrage 5.000 kr., kan man skønne, at provenutabet ville udgøre omkring 180 mill. kr. årligt. Heraf ville ca. 72 mill. kr. vedrøre kommunerne og ca. 108 mill. kr. staten.

Nu er det ikke sandsynligt, at alle disse skatteydere straks ville komme op på et fradrag på 5.000 kr. De ca. 180 mill. kr. må betragtes som en overgrænse for provenutabet, men beløbet er så stort, at det dog giver et klart indtryk af, at lovforslagets provenumæssige konsekvenser kan blive ret betydelige.

Som jeg nævnte før, er det sandsynligt, at der i 1976 vil være ca. 160.000 skatteydere, der udnytter 3.000 kr.s grænse fuldt ud. Hvis grænsen nu hæves til 5.000 kr., er det altså fortrinsvis dette mindretal af landets skatteborgere, der vil nyde godt af forhøjelsen. Det store flertal har ingen interesse i forslaget.

Det er min vurdering, at det, der nu er behov for, ikke er flere eller større fradrag. Der er i stedet behov for en fradragssanering, som vil medføre en udvidelse af beskatningsgrundlaget. Det vil gøre det muligt at dække et givet udskrivningsbehov ved anvendelse af lavere skattesatser, end man må anvende, når fradragene formindsker de skattepligtige indkomster.

Til belysning af dette spørgsmål og belysning af de praktiske muligheder for gennem-

[Ministeren for skatter og afgifter.]

førelsen af en sådan sanering nedsatte jeg, som man vil vide, i november i fjor et ekspertudvalg, der skal kulegrave skattesystemet og fradragsreglerne. Det vil også på den baggrund være urimeligt at forhøje 3.000 kr.s fradraget nu.

Af det, jeg her har sagt, vil man forstå, at jeg ikke kan gå ind for forslaget.

Ove Hansen (S):

Da mit patis ordfører er forhindret i at være til stede her, skal jeg på mit partis vegne sige, at vi ikke kan medvirke til dette lovforslags vedtagelse. Dels er vi betænkelige ved, hvis beløbet skulle forhøjes, at det vil give, som ministeren også nu har sagt, et stort provenutab. Vi mener også, at man snarere skulle gå den anden vej og få en reduktion af disse fradragsmuligheder, man har i dag af indkomsterne. Så synes jeg også endelig, som ministeren sagde det: lad os se, hvad ekspertudvalget kommer til i årets løb.

Jens Føged (V):

Fra venstres side har vi megen sympati for de ordninger, der findes inden for denne 3.000 kr.s grænse, pensionskasseordninger, børneopsparing og selvpensionering. Vi er derfor velvilligt stemt over for forslaget, men ligesom om det sidste forslag vil jeg sige, at den betænkelighed, vi kan have i den givne situation, ligeledes er spørgsmålet om provenutabet. Det er altså også det problem, vi gerne vil have yderligere belyst i udvalget, men ellers er vi også på dette område velvilligt stemt.

Glistrup (FP):

Også fremskridtspartiet møder dette forslag med umiddelbar sympati. Det går jo ud på at lempe indkomstskatteåget, og det kan vi da alle være glade for. Nu forstod jeg endda på ministeren, at det i hvert tilfælde er med et trecifret millionbeløb, og det er da også godt.

Når man så begynder at kigge noget nærmere på det, ja, så ser man, at det foreslår en stigning fra 3.000 kr. til 5.000 kr., og da disse 3.000 kr. er indført i 1971, kan det vel siges at være en nogenlunde rimelig pristalsregulering, som finder udtryk deri. Så alt i alt, hvis det var som et led i et forlig,

hvor vi var de udslaggivende for at danne flertallet, var det såmænd en kamel, vi kunne sluge med nogenlunde velbehag, uden at den ville tynge os i maverne bagefter.

Men hvis vi ikke kan få andre fornuftige ting igennem til gengæld, så må vi jo sige, at det ikke lige præcis er på det sted i indkomstskattelovgivning, der er det allerstørste behov for at gå hen og lette. Bevases, det er da en meget fornuftig udgift at bruge pengene til kapitalforsikringer, og hvad der nu efterhånden er blevet puttet ind under dette 3.000 kr.s fradrag, som jo har sin oprindelse nede i Bismarcks Preussen med henblik på, hvordan man ville føre socialpolitik dernede for så nogenlunde at få folk til at have et noget fastere tilknytningsforhold til samfundet og ikke lave alt for meget proletariatets diktatur, men ret beset er det jo en besynderlig idé, at man lige præcis har taget denne udgift, som kapitalforsikringer udgør, sammenlignet med så mange andre ting, der tilhører privatsfæren, ud til at gennemføre fradrag for. Man kunne med fuldt ud den samme føje sige, man skulle have fradragsret for udgifter til medicin eller til bøger eller til ferieophold eller til klæder eller til boliger eller til utallige andre ting, som det også er fornuftigt og rigtigt at bruge sine private penge til. Så ville indkomstgrundlaget helt svinde bort, og det var måske ikke så ilde endda, hvis det var det hele, vi fik til at svinde bort, men lige tage denne udgiftstype ud, sammenlignet med andet, kan vi ikke rigtig se nogen fornuft i.

Derfor, hvis man skal se den saglige og principielt rigtige stilling til dette lovforslag, så må det være, at det såmænd ikke gør så meget, at dette fradrags relative betydning svinder ind i takt med inflationen.

Som sagt, kan man byde os noget, som vi gerne vil have, så vil vi gerne være med til at gennemføre dette, men ellers går vi imod det.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Om dette forslag, der foreslår, at et fradrag, der hidtil har været 3.000 kr., skal forhøjes til 5.000 kr., og at det skal fastholdes som et fradrag i indkomsten, kan der vel ikke siges så forfærdelig meget andet smukt, end at det jo ikke kan være fremsat, for at det skal gennemføres, al den stund et meget

[Bernhard Baunsgaard.]

solidt flertal af de partier, der er i folketinget, har udtalt, at de ønsker en principiel omlægning til, at de fradrag, der skal bevares, skal ske som nedslag i skatten. Det er jo noget nær 100 stemmer i folketinget, der har udtalt sig for det.

Man kunne vel sige, at de konservative, hvis de havde været virkelig interesseret i det, skulle have foreslået, at vi samtidig skulle foretage en omlægning til nedslag i skatten, og så ville jeg da godt have overvejet, om de 3.000 kr. skulle være 5.000 kr.

Man kunne vel også spørge: hvem er det egentlig, der skal have rigtig glæde af dette? Hvis det er de store indkomster, de, der får 2/3 refusion af det offentlige, ja, så er det et meget klogt forslag, men det er jo heller ikke realistisk at få det gennemført. Hvis det derimod er for at gavne den almindelige skatteyder, ja, så får han jo kun 40 pct. godtgjort over skatterne, og det kan jo ikke være ham, de konservative har tænkt på. Men det kan vi naturligvis få opklaret i udvalget. Vi kan vel også få opklaret, om det er så alvorligt for de konservative, at vi kan komme ind i en egentlig forhandling.

Jeg vil gerne sige, at jeg i det store og hele deler de betragtninger, som hr. Glistrup kom med om tilfældigheden i udvalget af fradrag. Der er nok visse fradrag, som man bør tænke på, men det er fradrag for skatteydere, der ligger inden for proportionalstrækket — altså dem, der får 40 pct. — og visse fradrag, der gælder for små frie erhvervsdrivende, men det kan vi jo komme til i udvalget.

Jeg er altså på forhånd skeptisk, men jeg vil da gerne se på det i udvalget.

Ømann (SF):

Der blev spurgt om, hvem der først og fremmest ville tjene på en forhøjelse af dette fradrag. Det tror jeg da er let at se, det er meget anskueligt, det er pengeinstitutter, sparekasser og måske forsikringsselskaber. Når man ser, hvor meget de ofrer på reklame for disse kategorier af opsparing og forsikringer, der falder ind under 3.000 kr.s fradraget, så må man jo tro, der virkelig er penge i det.

I øvrigt er det jo en systemfejl i vores skattesystem, at disse præmier, disse indskud, overhovedet er fradragsberettigede.

De er trådt fuldstændig uden for systematikken i renteforsikringsloven, og de burde overhovedet ikke være fradragsberettigede. Jeg tror, det er en post på fradragsiden, som vi ganske rolig kan afvikle og finde en eller anden metode for at lade sygne hen.

Heraf følger, at jeg aldeles ikke kan tiltræde det konservative forslag.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg kan på kristeligt folkepartis vegne sige, at vi ser med meget stor velvilje på det foreliggende lovforslag, men når vi alligevel ikke umiddelbart kan gå ind for det, skyldes det, at det jo er en almindelig opfattelse her i tinget, at vi bør stille mod en klar forenkling af hele indkomstbeskatningen. Vi selv har netop arbejdet med et oplæg til denne forenkling, og andre partier, ved jeg, arbejder i samme retning. Vi mener ikke, at en forhøjelse af et af de mange fradrag, som der foreslås her, løser noget problem. Men vi vil naturligvis meget gerne gå med ind i forhandlinger i udvalget, hvorunder vi måske også omsider kan komme i gang med en total omlægning af indkomstbeskatningen. Vi erkender, at vi også stiler mod et bortfald af alle disse mange forskellige fradrag — selvfølgelig ikke med en løsning, der betyder en højere beskatning, men tværtimod netop en sænkning. Vi er alle enige om, at indkomstbeskatningen er så høj, at det er aldeles utilfredsstillende, og vi må arbejde på, at den kommer ned.

Men vi vil naturligvis gå med i forhandlingerne om det foreliggende forslag i udvalget.

Knud Jespersen (DKP):

Set fra vor synsvinkel er dette forslag både komplicerende for skattesystemet — og det er kompliceret nok — og forældet. Jeg kunne måske have sagt, at det var tilstrækkeligt at karakterisere det som konservativt.

Nu agter jeg ikke at være ond mod de konservative, som har så mange vanskeligheder at kæmpe med. Det hører ligesom ikke rigtig ind under disse nye fradragsbestemmelser. Hvis det kunne have lettet lidt, så kunne vi måske have været velvillige i den kommende udvalgstime. Men det kan vi ikke få os selv til. Jeg er nemlig enig i, hvad der er sagt af hr. Ømann, at det vil fremfor

[Knud Jespersen.]

alt gavne pengeinstitutter, banker og andre institutioner, der lever af, at vi komplicerer skattesystemet.

Hvis man virkelig vil være venlig over for menneskene, så skal man forenkle skattesystemet, måske efter de hovedlinjer, vi har peget på, at de første 40.000 kr. skulle være skattefrie til staten, og så skulle man fjerne alle de andre fradrag og ekstraordinære afskrivningsbestemmelser.

Selv mobiliserende al vores humane, menneskelige forståelse så må vi sige, at netop af den grund vil vi afvise dette forslag.

Ørdføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Man skal have en ualmindelig kringlet politisk hjerne for at få noget politisk ud af dette forslag. Det er en ganske enkel ajourføring af en beløbsgrænse, som har stået uændret siden maj 1970. Hvis den havde været pristalsreguleret, havde vi formentlig haft et beløb på mere end det dobbelte.

Der er ikke nogen som helst komplikation i forbindelse med ændring af beløbsgrænsen, og derfor forstår jeg slet ikke hr. Poul H. Møllers eller hr. Knud Jespersens bemærkninger herom.

Det er kommet som en ubehagelig overraskelse for mange skatteydere, at folketinget i september 1974 gennemførte den regel, at udgifter til sygesikring skulle ind under denne beløbsgrænse på 3.000 kr. Det var jo ikke dengang tanken, at vi skulle begrænse dette beløb, tanken var, at vi skulle begrænse fradragene, og man burde selvfølgelig i forbindelse med, at man tog denne udgift ind under de 3.000 kr., have forhøjet beløbsgrænsen. Det gjorde vi ikke, og derfor kommer vi med forslaget nu.

Vi kommer også med forslaget, fordi vi diskuterede dette fradrag, da vi behandlede regeringens forslag om en udvidet særskilt beskatning af gifte kvinder i maj 1975. Dengang stillede fremskridtspartiet et forslag om, at personer, der levede i ægteskab, begge skulle have et fradrag på 3.000 kr., og det konservative folkeparti stemte for det. Derfor undrer det mig noget nu at høre, at hr. Glistrup ikke vil være med til isoleret at forhøje denne beløbsgrænse.

Det afgørende for det konservative folke-

parti er imidlertid, at vi får sat den kontante private opsparing i vejret. Man kan selvfølgelig sige, at der i dag foregår en temmelig stor opsparing, og det er rigtigt, folk sparer op af frygt for fremtiden. Men vi håber jo alle sammen, at konjunkturerne på et eller andet tidspunkt vil vende, og så er vi i den situation, at vi skal stimulere den private kontante opsparing, hvis vi overhovedet skal gøre os noget håb om skattelettelser. Det er hovedbegrundelsen for, at vi allerede nu bør forhøje beløbsgrænsen for 1976, således at vi kan regne med, at vi sidst på året kan få en højere kontant opsparing.

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at når den konservative gruppe fremsætter dette forslag, så er det selvfølgelig alvorligt ment, fordi vi ønsker at få dette forslag gennemført. Jeg skal ikke deltage i diskussionen om, hvem der får fordelene. De skatteydere, som sparer op, udsætter et forbrug, og det kan vi være interesseret i, når vi når hen på slutningen af året. I øvrigt mener jeg, at det er samfundet, der får fordelene ved, at der er kontante penge til rådighed, som kan bruges til at forøge produktionen og eksporten og dermed naturligvis beskæftigelsen.

Jeg skal på den konservative gruppes vegne takke for en nogenlunde venlig modtagelse af dette forslag, og jeg håber, at forhandlingerne i udvalget vil føre til, at vi kan forhøje beløbsgrænsen for indkomståret 1976.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det var en enkelt bemærkning fra hr. Stetter, der får mig til at bede om ordet, nemlig bemærkningen om, at det i sommeren og efteråret 1974 ikke var tanken at begrænse fradraget ved at flytte sygeforsikringsudgifterne ned under 3.000 kroners fradraget. Jeg må opfordre til at læse fremsættelsestalen fra den daværende finansminister, hr. Anders Andersen, der gav udtryk for, at der med den udbygning, den offentlige sygesikring havde gennemgået, ikke mere var samme behov for, at vi via skatte-lovgivningen gav tilskud til disse forsikringsordninger. Der lå altså klart fra den daværende venstre-regering et sigte om at begrænse fradraget, og det var et led i den

[Ministeren for skatter og afgifter.]

samlede skattereform. Ikke mindst på den baggrund kan det nok undre at høre hr. Jens Fogeds udtalelser her i dag.

(Kort bemærkning).

Jens Foged (V):

Når ministeren har den forundring, så er det formodentlig, fordi provenutabet er det spørgsmål, som i den givne situation drøftes mellem statsministeren og partierne netop i øjeblikket. Jeg håber, ministeren lagde mærke til, at det også var det, vi fæstede os mest ved, hvilket provenutab der vil være. De tal, som ministeren kom med, var jo de maksimalt mulige, og det er ikke helt rimeligt at diskutere det maksimalt mulige, når ministeren godt ved, at der er et forholdsvist lille antal, der når op til de 5.000 kr.

Vi er altså velvilligt stemt over for selve ideen, men vi vil gerne have en beregning, der går på nogle tal, der er mere relevante.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Nej, det var ikke, som hr. Jens Foged tror, dette med provenuet, der forundrer mig. Det gør det ikke mere, for vi har snart oplevet i en række forslag på striben her i folketinget, at når det drejer sig om at begrænse statens provenu, så er der — jeg vil ikke sige, der ikke er nogen grænser, for jeg erkender, at hr. Jens Foged gav udtryk for dette synspunkt, men man accepterer en lang række mindreindtægter her i salen, samtidig med at vi andetsteds i huset sidder og kæmper for at finde endda ganske begrænsede beløbstørrelser. Nej, det, der forundrede mig, var hr. Jens Fogeds udtalelser set i relation til, at den daværende venstre-regering reelt nedsatte beløbet. Det blev stående ved 3.000 kr., men skulle dække nogle flere fradrag. Det gjorde man i sit oplæg til en samlet skattereform. Jeg troede, der var en linje heri. Jeg forstår, at det var der ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget's overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri [af Kaj Hansen m. fl.].

(Lovforslag nr. 149. Fremsat 16/1 76)

Lovforslaget sattes til forhandling.

Boligministeren (Helge Nielsen):

Lovforslagets målsætning er et almennyttigt byggeri på 8.000 lejligheder årligt. Det er også målsætningen i den boligpolitiske aftale af 1974, som boligbyggeriloven af 1975 hviler på. Jeg kan derfor helt og fuldt tiltræde denne målsætning.

Men lovforslaget sigter mod at opfylde denne målsætning ved at lade staten stille de finansieringsmidler til rådighed, som boligselskaberne selv skal skaffe.

Finansieringen af 8.000 almennyttige boliger årligt skal efter boligbyggeriloven af 1975 sikres ved, at landsbyggerifonden indskyder en rente- og afdragsfri grundkapital på 23 pct. i det enkelte byggeri. Af disse midler får landsbyggerifonden de 10 pct. stillet til rådighed af staten, 5 pct. af kommunerne, og de resterende 8 pct. skal landsbyggerifonden skaffe ved indskud fra almennyttige boligafdelinger fra før 1965. Denne ordning var et væsentligt led i den boligpolitiske aftale af 1974 mellem socialdemokratiet, venstre, det radikale venstre, det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti.

Loven fastsætter, at landsbyggerifonden skal opkræve 70 mill. kr. Det er det beløb, som vil bringe fonden i stand til at yde lån til 8.000 lejligheder ud fra prisforholdene den 1. april 1974. De 70 mill. kr. svarer til ca. 6 kr. pr. m² i de boliger, hvorfra bidragene skal komme, eller for en 3 værelses lejlighed på 80 m² 480 kr. årligt. Disse 70 mill. kr. har landsbyggerifonden opkrævet efter lovens rammer.

Den økonomiske udvikling har imidlertid medført, at den gennemsnitlige anskaffelses-